

BERT
VAN DER VEER
DE MEISJES
KIJKER

LITERAIRE THRILLER

BERT VAN DER VEER

DE MEISJESKIJKER

DEEL 1

1

MENEER BRAUN INSTALLEERDE zich in zijn favoriete fauteuil en stopte zijn pijp. Eerst verpulverde hij een beetje tabak tussen wijsvinger en duim en liet dat in de kop vallen. Daarna grepen zijn vingers steeds grotere plukken en drukte hij de tabak steviger aan. Met de pijp gereed om gebruikt te worden wachtte hij op zijn dubbele espresso met een glaasje armagnac.

Zo ging het iedere avond. Meneer Braun was een man van gewoonten. Hij at het liefst op het balkon van het restaurant, waar slechts één tafel stond. De overige gasten dineerden op het terras. Alleen voor een koppeltje op huwelijksreis werd meneer Braun naar het grote terras verbannen, iets waarvoor hij alle begrip had. Na de maaltijd ging hij naar de salon. Daar hingen prenten van antieke veldheren, exotische planten en taferelen uit de geschiedenis van de streek. Onder menige tekening stond in sierlijke letters: *Free Natives of the West Indies*. De inboorlingen leken hun gewonnen vrijheid te hebben gevierd door in deftige kleren bij blanke dames op theevisite te gaan. Een tikkeltje boosaardig had meneer Braun wel eens bedacht dat Roger die prenten op zo'n prominente plaats had gehangen om zijn personeel eraan te herinneren dat het hem weliswaar bekend was dat de slavernij was afgeschaft, maar dat zij desondanks geacht werden gedienschtig te zijn.

Voor meneer Braun bleven de meeste vrouwen (soms hartelijk, vaak schuw) in de bediening of huishouding niet lang genoeg om hun naam te onthouden. Nevisianen werkten precies zo hard als nodig was om redelijk te kunnen leven. Door de vele wisselingen in het personeelsbestand moest meneer Braun steeds opnieuw, als hem voorafgaand aan het diner de warme *coconut chips* werden aangeboden, beleefd laten weten dat hij die aangebrande houtsnippers niet bliefde.

‘*Othello*, meneer Braun?’ vroeg Roger.

‘Dat zou me een waar genoegen zijn, Roger. Cd 1, meen ik.’

Terwijl de eerste akte van Verdi’s opera door de salon klonk, nipte meneer Braun van zijn armagnac en nam direct daarna een slokje van zijn koffie. Nog voor Pavarotti losbarstte gingen de krekels al in competitie met het meesterwerk. De poes sprong bij hem op schoot. Het beest, dat geen naam had en vaker na het diner bij hem op schoot klom, verdween in de tuinen zodra meneer Braun zijn tabak in brand stak. Meneer Braun was meer een hondenmens.

‘De kranten, meneer Braun!’

Roger legde drie kranten op zijn tafeltje. Meneer Braun keek ze voornamelijk in om Roger te plezieren, niet omdat hij echt wilde weten wat zich in de wereld afspeelde. Bovendien had Roger een wat platvloerse smaak waar het kranten betrof: hij ontving de *Bildzeitung* uit Duitsland, de *New York Post* uit Amerika en *The Sun* uit Engeland. Terwijl Roger zich in zijn eigen vertrekken ophield, bladerde meneer Braun wat door de kranten zodat ze een gelezen indruk maakten. Natuurlijk was het onvermijdelijk dat een schreeuwende kop af en toe werd gevat door meneer Braun. Dan wist hij de letters aaneen te rijgen tot een lange keten zodat de betekenis van de woorden hem ontging:

THEBABY&MOTHERKILLERREVIEWFROMOURREPORTER.

Snel bladerde hij dan naar een volgende pagina, waar meer vette koppen om zijn aandacht schreeuwden.

‘Nog nieuws, meneer Braun?’ vroeg Roger.

‘Ach, de wereld...’ zei hij dan.

Als Roger een praatje kwam maken met de gasten, wat hij veelvuldig deed, ging hij nooit zitten. Hij zette zijn voeten een beetje uit elkaar, stak zijn handen diep in zijn broekzakken als om het militaristische in zijn houding teniet te doen, en hield de dialoog net genoeg op gang om belangstellend maar nimmer opdringerig over te komen.

‘How is everything?’

‘How was your lunch?’

‘What are your plans for today?’

Cd 1 van *Othello* duurde precies een uur, de pijp van meneer Braun brandde hoogstens 45 minuten.

‘Morgen het vervolg maar weer, Roger,’ zei de vaste bewoner van The Hermitage, terwijl hij zich stram uit zijn stoel verhieft.

‘Morgen is er waarschijnlijk verse kreeft, meneer Braun,’ sprak Roger.

‘Lekker. Dan ook met gegratineerde aardappeltjes, Roger?’

Er waren altijd gegratineerde aardappeltjes voor meneer Braun.

‘Natuurlijk mét gegratineerde aardappeltjes,’ zei Roger. ‘Een goede nacht.’

‘Een goede nacht, Roger. En dank. Het was weer een prachtige avond.’

Roger keek de man na die zonder haast de nacht in slofte. Hij sloot een raam, drukte de geluidsinstallatie uit en stopte de cd terug in het doosje. Hij deed de lichten uit en nam een slok van de armagnac, die meneer Braun nooit helemaal opdrank.

2

HET TERREIN ROND het voormalige plantagehuis werd door een vrijwel volle maan verlicht. Her en der staken lantaarnpaaltjes uit de grond, het zwembad lichtte blauw op, maar het meeste licht kwam van de huisjes op het park. Hoewel het terrein geaccidenteerd was hield meneer Braun zijn blik niet op de grond gericht, zoals mensen van zijn leeftijd vaak doen. Hij keek naar de verlichte ramen. In de schaduw van een mangoboorn bleef hij staan.

Het venster viel in vijf delen uiteen. Achter de twee buitenste ramen hing een gordijn van ecru linnen. De middelste ramen hadden lichte vitrage, waarachter een bed te onderscheiden viel. Een vrouw bewoog van rechts naar links door de kamer en ontdeed zich terloops van haar schoenen. Achter het linkergordijn werd een lampje aangeklikt. De vrouw kwam weer tevoorschijn, knoopte haar blouse los, liep door en bleef wat langer weg. Gekleed in een bh en een broekje, met een flacon in haar hand, liep ze naar het bed en ging op de rand zitten.

Op haar gemak smeerde ze haar benen in. Vervolgens haakte de vrouw haar bh los, nam een nieuwe portie lotion en legde de fles naast haar bh op bed. Haar handen gingen over haar buik, haar borsten en haar schouders. Daarna stond ze op. In het midden van het venster bleef ze staan en ademde de tropische nacht in.

Na 39 jaar voor de klas te hebben gestaan was meneer Braun met pensioen gegaan. Hij pakte voor een laatste keer de tekeningen die hij gemaakt had van zijn favoriete meisjes en spreidde ze uit op zijn eettafel. Hij bekeek ze rustig, stuk voor stuk. Vervolgens veegde hij alle vellen bij elkaar, liep zijn kleine tuin in en hield een lucifer bij de stapel papier. Minstens vijftig portretten gingen in vlammen op. Meneer Braun warmde zijn handen aan het vuur. Daarmee sloot hij dat deel van zijn leven af dat hem maar matig was bevallen.

Zesbaanswegen die landschappen doorkruisen, fabrieksschoorstenen waaruit grijze rook opstijgt, woonwijken met hoge flatgebouwen: het is allemaal niet te vinden op Nevis. Schoonheid ligt er achter iedere hoek. Het eiland bood meneer Braun alles en meer dan hij zichzelf al die jaren had beloofd, zijn ogen genoten van alle ansichtkaartplaatjes. Maar niets warmde zijn geest meer dan de aanblik van een mooi meisje.

Hij zag wat er was. Een jonge vrouw die over het strand rende. Die een ober trachtte te bereiken. Die zich uitstrekte op een badhanddoek. Die lachte. Die peinsde. Die staarde. Maar in zijn hoofd werden de beelden vervormd, aangepast, ingekleurd, zodat een plaatje ontstond dat uit een sprookjeswereld leek te komen. Vol van zachtheid, een ode aan de onschuld, een bezwering van het kwaad, betoverend als een gedicht.

Hoewel hij met zijn verblijf op Nevis een levenslang gekeusterd ideaal had gerealiseerd, kon zijn geest soms onbestemd in de war zijn. Dan bood niets hem meer zielenheil dan de sereniteit van een meisje.

De vrouw draaide haar rug naar het raam. Haar handen gingen traag omhoog en ze tilde haar kapsel, dat prachtige lange blonde haar, van haar schedel. Ze was kaal. Teder zette ze de pruik op een wit piepschuimen hoofd. Op haar gemak liep ze naar het raam en sloot het laatste gordijn. Ze was naakter dan alle vrouwen die meneer Braun ooit zag.

Minstens twee minuten bleef hij nog onder de boom staan. Daarna liep hij naar zijn huisje, met een glimlach van puur geluk, zijn voeten vertrouwd met het verraderlijke, rotsachtige terrein.

3

EEN MAN TROK zich op aan de reling van een balkon in een buitenwijk van Birmingham. Hij zette zijn gespierde schouder ferm tegen de terrasdeuren, zijn voet in de kier, en gaf kracht. Hout kraakte, en even later was hij binnen. In de huiskamer brandde het felle rode lichtje van een televisie die op stand-by stond. De man vond zijn weg in de duisternis. Hij ontweek een voetenbankje, scheerde langs een salontafel. Even ging zijn hand over de hoek van een dressoir. Hij opende een deur. Licht viel langs hem heen de gang in. De man aarzelde niet. Hoewel hij zeker 110 kilo woog zweefde hij als een balletdanser over het parket. Zijn linkerhand ging naar de lage zak van zijn parka en vond het mes dat in het leren hoesje stak. Bij een deur die half openstond bleef de man staan. De slaapkamer.

De 27-jarige Elisa Stenton was zeven maanden zwanger. Over vier maanden zou ze in het huwelijk treden met Vic Pierson, een 31-jarige marinier die Elisa had leren kennen op een Halloweenfeest. Het was nooit haar bedoeling geweest zo snel zwanger te worden, maar Elisa en Vic hielden van elkaar en hadden weinig tijd nodig gehad om te beslissen dat ze het kind zouden houden. Vic had ontslag genomen en een baan bij een installatiebedrijf gevonden.

Die dag had Elisa een nieuwe jurk gekocht. Ze bekeek zichzelf in de spiegel van de slaapkamer. Eerst van voren, daarna

en profiel. Haar handen vouwden zich onder haar opgezwollen buik. Het ging een jongetje worden – dat had ze Vic nog niet verteld. Elisa boog zich voorover en tastte naar de zoom van de jurk. Ze grinnikte om haar eigen beperkingen, greep de jurk bij de kraag en trok hem over haar hoofd uit. Nogmaals keek Elisa naar haar spiegelbeeld. Ze liep dichterbij de toilettafel om haar vergrote navel te bekijken. Toen pas zag ze de man. Hij had een bruine ijsmuts tot bijna over zijn ogen getrokken en aarzelde geen seconde. Behendig gooide hij het mes van zijn linkerhand in zijn rechter. Met de scherpe punt meedogenloos op de buik van de zwangere vrouw gericht stormde hij de kamer in.

Elisa schreeuwde zonder geluid te maken. De man stak, en stak, en stak. Drie keer rukte hij het mes opwaarts door de huid, tweemaal draaide hij het mes om en om. Hij gleed uit door het bloed, de ingewanden en de delen van het embryo die over de vloer verspreid lagen. Bij de laatste steek verdween zijn mes zo diep in wat er over was van het vrouwelijk lichaam, dat de man niet meer de moeite nam het wapen mee te nemen.

De man die net een moord had gepleegd deed zijn muts af en bekeek zichzelf in de spiegel. Even boven zijn linkerneusvleugel zat een mee-eter, die hij met twee nagels uitkneep. Hij verliet de flat door de voordeur.